

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: P. D.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem v Praze, Na Zlatnici 301/2, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.3.2014, č.j. 995/DS/2014, JID 42604/2014/KUUK/Hyk,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17.3.2014, č.j. 995/DS/2014, JID 42604/2014/KUUK/Hyk, kterým zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru správních činností a obecního živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 11.9.2013, č.j. OSC/78833/2013/Koh, sp. zn. OSC/Rp-966/35713/2013, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 14.4.2013 v 10.58 hodin, v katastru obce Dobkovice, na silnici č. I/62, řídil motorové vozidlo zn. Porsche, RZ „X“, nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla orgány Policie ČR Děčín naměřena rychlost jízdy 159 km/h, při zvažení možné odchylky měřicího zařízení ve výši 3% mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 154 km/h, čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost stanovenou pro jízdu mimo obec o 64 km/h, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5000,- Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců, současně mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení.

Žalobce v žalobě uvedl, že ve věci jednala osoba, která nebyla zmocněna žalobcem k provedení žádných úkonů, jelikož ve spise absentuje originální plná moc, kterou

žalobce nikdy neposlal, tedy nedošlo ke zplnomocnění osoby. Žalobce se domlouval na případném zastoupení na základě plné moci s panem R. K., kterému pouze zaslal naskenovanou kopii plné moci e-mailem k jeho vnitřní potřebě evidence. Dále se s panem K. dohodl, že smlouva o zastoupení je uzavřena dnem, kdy doručí ke správnímu orgánu originál plné moci. Žalobce si následně zastoupení rozmyslel, neboť mu tato přišla nadbytečná. Vydané rozhodnutí dále trpí zásadní vadou, kdy odvolání proti rozhodnutí podala osoba k tomu neoprávněná a rovněž byla porušena zásada dvojinstančnosti, neboť rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo doručeno žalobci, tedy byl zkrácen na svém právu se proti tomu odvolat. Rozhodnutí žalovaného z výše uvedených důvodů bylo doručeno až dne 24.4.2014, tedy po uplynutí jednoleté prekluzivní lhůty. Dále namítl, že v dané věci proběhlo dne 21.8.2013 ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, ačkoliv podle § 51 odst. 2 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správního řádu“), je provádění důkazů mimo ústní jednání zásadně nepřípustné. Jediný důkaz, který byl během řízení proveden byl ověřovací list rychloměru MicroDigiCam. Z tohoto důkazu však nevyplývá, že žalobce řídil vozidlo Porsche a byla mu naměřena rychlost 159km/h. Dále žalobce odkázal na odborný posudek č. ODP-171/2014/PŠ-TR, ze kterého podle něj vyplývá, že měřicí zařízení zaznamenalo výstupní rychlost mnohem vyšší, než byla skutečná rychlost měřeného vozidla. Tato nepřesnost byla způsobena užitím měřicího zařízení v rozporu s návodem k obsluze. Je tedy prokázáno, že tento důkazní prostředek nebyl pořízen v souladu s právními předpisy. Ze závěrů odborného posudku zcela jednoznačně vyplývá, že zaměřovací kříž je zaměřen zcela mimo vozidlo. Z tohoto důvodu nelze v žádném případě určit, že bylo změřeno vozidlo žalobce. Taktéž v posudku je uveden jednoznačný závěr, že naměřená rychlost v žádném případě neodpovídala rychlosti měřeného vozidla.

K podané žalobě se písemně vyjádřil žalovaný, který navrhl její zamítnutí a uvedl, že dne 21.8.2014 obdržel správní orgán e-mail od pana R. K., jehož přílohou byla plná moc k zastupování žalobce v plném rozsahu. Pan R. K. se s předvoláním k ústnímu jednání objektivně seznámil a spolu s plnou mocí k zastupování zaslal správnímu orgánu I. stupně omluvu, že se nemůže k ústnímu jednání dostavit. Po celou dobu řízení se správním orgánem komunikoval pouze R. K. s výjimkou prvního předvolání žalobce k ústnímu jednání. Jeví se tedy jako účelové tvrzení žalobce, že ho pan R. K. nezastupoval a že mu nebyla udělena plná moc. Skutečnost, že ve spise absentuje originální plná moc, ještě bez dalšího neznamena, že nedošlo ke zplnomocnění osoby. Žalobce byl fakticky zastupován panem K. a k žádnému porušení jeho procesních práv nedošlo. Některá tvrzení žalobce ve svém souhrnu stojí proti sobě. Žalobce uvádí, že čekal na provedené důkazy a rozhodnutí správního orgánu I. stupně a s ohledem na množství práce se neúčastnil ústního jednání. Žalobce tím v podstatě přiznává svou nečinnost v průběhu celého řízení, dobrovolné krácení svých procesních práv, kdy právě účastí na ústním jednání měl možnost řádně hájit svá práva a navrhopvat důkazy na svou obhajobu. Žalovaný má dále za to, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo nepřezkoumatelné a bylo podloženo dostatečnými důkazy. Odborný posudek, který žalobce předložil soudu, neměl žalovaný v době rozhodování k dispozici. K přesnosti měření radaru uvedl, že součástí spisového materiálu je ověřovací list o kalibraci a že radarové zařízení i fotodokumentace dokazuje, že vozidlo, které žalobce řídil, tj. Porsche, rz „X“, se pohybovalo na silnici č. I/62 v katastru obce Dobkovice u benzinové čerpací stanice ve směru na Ústí nad Labem v době měření rychlosti 159 km/h, a to v místě, kde je stanovena rychlost 90 km/h.

V replice žalobce uvedl, že s panem K. jednal o případném zastoupení a byl jím upozorněn, že scan plné moci není dostatečně relevantní prokázání zmocnění, tedy bude nutné, aby na výzvu správního orgánu podle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu nebo do 5-ti dnů od podání kopie dle ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu zaslal správnímu orgánu

originál plné moci. Žalobce však poté našel v internetových diskuzích negativní reference na pana K. a zastupování jeho osobou si rozmyslel. Žalobce byl v řízení sice nečinný, neznamená to však, že by správní orgány měly rezignovat na ochranu práv žalobce. Správní orgán měl vyslechnout svědky, což neučinil a tím pochybil.

Při jednání soudu právní zástupce žalobce setrval na podané žalobě a zdůraznil, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné, když neobsahuje dostatečně určité vymezení místa skutku. Není proto zřejmé, kde k protiprávnímu jednání došlo, přičemž tato skutečnost vnáší pochybnosti i do otázky totožnosti skutku, neboť existují pochybnosti, zda žalobce nejel předmětným úsekem dvakrát. Pověřený pracovník žalovaného k uvedené námitce žalobce konstatoval, že pokud ji žalobce nevznnesl již ve správním řízení, jedná se o námitku opožděnou.

Z obsahu správního spisu je dle žalobce zřejmé, že Policie České republiky přesně označila místo skutku, avšak správní orgán jej pominul zahrnout do výrokové části rozhodnutí. K důkazu odborným posudkem Mgr. P. Š. ze dne 25.4.2014, č. ODP-171/2014/PŠ-TR, předloženého žalobcem žalovaný namítnul, že s ohledem na to, že Mgr. Š. není soudním znalcem, není zajištěna jeho nezávislost a nestrannost. Soud provedl z vlastní iniciativy podle § 52 s.ř.s. důkaz výpisem z veřejné části Živnostenského rejstříku ze dne 14.3.2016 ke zpracovateli odborného posudku č. ODP-171/2014/PŠ-TR, P. Š., z něhož vyplynulo, že disponuje živnostenským oprávněním mimo jiné k Poradenské a konzultační činnosti, zpracování odborných studií a posudků (ohlašovací živnost volná). Jak již bylo uvedeno, dále prováděl důkaz obalem uživatelského manuálu k Systému Micro DigiCam, ze kterého vyplývá, že zastoupení výrobce tohoto zařízení v České republice vykonává společnost ATS-TELCOM PRAHA a.s. Dále provedl důkaz i vyjádřením této společnosti k odbornému posudku č. ODP-171/2014/PŠ-TR, ze kterého vyplývá, vozidlu byla změřena a správně vyhodnocena rychlost, která odpovídá skutečné rychlosti změřeného vozidla. Z dokumentace dle uvedeného vyjádření nelze vyvodit, že nebyl dodržen postup měření dle manuálu. K předmětnému vyjádření žalobce namítnul, že se jedná o důkaz soukromoprávního charakteru od subjektu, jenž je ekonomicky motivován k co největšímu prodeji měřicích zařízení. Je přitom zřejmé, že zaměřovací kříž není v daném případě na vozidle, ačkoliv být musí. Navrhnul proto soudu, aby k dalšímu dokazování opatřil kompletní manuál měřicího zařízení a dále provedl důkaz výsledkem zpracovatele posudku, T. R., a výsledkem zástupce žalobce pro správní řízení, R. K., k okolnostem zastupování a zmocnění. Soud však tyto návrhy na doplnění dokazování usnesením zamítnul pro nadbytečnost.

V závěrečném návrhu žalobce zopakoval, že k měření rychlosti vozidla došlo v rozporu s návodem k obsluze, neboť měřicí kříž musí být na vozidle. Záznam z měření není privilegovaným důkazem, ale toliko koláží skládající se z ručně vepsaných údajů policistou a fotografiemi z měření. Nové argumenty sice vznesl až v řízení před soudem, dle jeho názoru je ovšem tento postup v řízení o přestupcích bezpochyby možný. Místo přestupku pak bylo ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí vymezeno zcela nedostatečně. Rovněž poukázal na to, že žalobce nebyl v řízení řádně zastoupen a nebylo provedeno řádné dokazování. Byl proveden důkaz jen ověřovacím listem, který je ale pro závěr o vině žalobce nedostatečný. Vzhledem k těmto skutečnostem pak žalobce navrhnul, aby soud žalobě vyhověl.

Žalovaný ve svém konečném návrhu odkázal na své dosavadní vyjádření a zdůraznil, že námitka týkající se určení místa spáchání přestupku je opožděná. Dosavadní argumentace žalobce nezpochybnila závěry správních orgánů. K námitce, že žalobce nebyl zastupován R. K., uvedl, že ne každá vada způsobuje nezákonnost, nikdy ale nebylo zpochybněno

zastupování R. K., jenž podal odvolání. Pokud by totiž žalobce nezastupoval, nepodala by ani odvolání oprávněná osoba. S ohledem na uvedené proto žalovaný navrhnul žalobu zamítnout.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 věty první s.ř.s.). Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které je povinen zkoumat bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s.ř.s., avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval procesní námitkou absence řádného zastoupení v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně. Na předvolání k ústnímu jednání na den 4.6.2013 reagoval žalobce omluvou ze dne 3.6.2013, v níž mimo jiné požadoval stanovení nového termínu jednání z důvodu záplav. K novému jednání nařízenému na den 21.8.2013 v 10.00 hod. se však nedostavil, avšak prostřednictvím veřejné datové sítě bez zaručeného podpisu obdržel správní orgán scan plné moci s podpisem žalobce zplnomocňující R. K., který zároveň e-mailem požádal o přesun ústního jednání na odpoledne pro poruchu automobilu. Vzhledem k tomu, že se R. K. do 17.00 hod. téhož dne nedostavil a vzhledem k tomu, že v jiném řízení použil stejnou omluvu, považoval správní orgán důvody omluvy za účelové a dne 11.9.2013 vydal rozhodnutí. Toto rozhodnutí bylo doručeno na poštovní adresu R. K. a zároveň i na poštovní adresu žalobce. Dne 9.10.2013 podal e-mailem R. K. za žalobce blanketní odvolání, které i přes výzvu nedoplnil.

Soud konstatuje, že obdobnou procesní situací se již soudy opakovaně zabývaly, a to přímo ve vztahu ke zmocněnci R. K., který při svém zastupování používá dokola obměňovanou taktiku (viz např. rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, sp. zn. 9 As 162/2014, www.nssoud.cz). Soud z této judikatury tak může jednoznačně vycházet i v daném případě a konstatuje, že nemá žádné pochybnosti o tom, že žalobce byl zastoupen R. K. a s ohledem na aktivní vystupování této osoby v řízení neměl správní orgán I. stupně pochybnost o tom, že žalobce skutečně zastupuje. S ohledem na to proto zamítnul návrh na další dokazování, neboť v dané situaci by výsledek zmocnění žalobce nepřinesl žádné relevantní skutečnosti. V daném případě tak nebylo vyžádání originálu plné moci, která je jen dokladem dohody o zastupování, nutné. Platnost dohody o zastupování, která měla být vázána na zaslání originálu plné moci, je účelovou procesní konstrukcí, která neodpovídá průběhu správního řízení a soud tak považuje tuto námitku za nedůvodnou. Vzhledem k tomu je pak nedůvodná i námitka směřující proti doručování rozhodnutí žalobci, resp. jeho zmocněnci, neboť tomu bylo řádně rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručeno dne 27.9.2013.

Žalobou napadené rozhodnutí pak nabylo právní moci fikcí doručení dne 8.4.2014, a tedy před uplynutím roční prekluzivní lhůty, která by uběhla až dne 14.4.2014. Námitka prekluze je tedy nedůvodná.

Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i z rozhodnutí žalovaného je patrné, že vycházely z podkladů, které zpracovala Policie ČR a které jsou založeny ve správním spise. Jedná se o úřední záznam ze dne 14.4.2013, který uvádí, že byla naměřena rychlost u vozidla Porsche 911 3,6 Turbo, RZ: „X“, a to rychlost 159 km/h mimo obec, a že

jako řidič byl zjištěn žalobce. Součástí spisového materiálu je i evidenční karta řidiče, kterým je žalobce. Dále lze za privilegovaný důkaz označit záznam o přestupku vytištěný dne 15.4.2013, který obsahuje nejen fotografie předmětného auta, které řídil žalobce, ale i záznam o naměřené rychlosti. Správní orgány tak nevycházely při svých závěrech pouze z ověřovacího listu č. 8012-OL-70214-12, který je rovněž součástí spisového materiálu. Soud tak nemůže označit jejich rozhodnutí za nepřezkoumatelné ani za nesprávné, neboť zjištěný skutkový stav, žalobcem ve správním řízení nerozporovaný, dostatečně odůvodňuje závěr o vině žalobce. Vzhledem k tomu, že žalobce ve správním řízení nijak nenarušil tento ucelený řetězec důkazů, nebylo nutné činit další dokazování, například výslechem zasahujících policistů.

Dále se soud zabýval tím, zda správní orgány řádně zjistily skutkový stav s ohledem na důkaz (odborný posudek), který přinesl žalobce až v řízení před soudem. Dokazování před soudem se však zásadně omezuje na prověření toho, zda skutkové závěry ze správního řízení ob stojí. Důkazem provedeným před krajským soudem (§ 77 s.ř.s.) může být v první řadě přímo zjištěno, že skutečnosti, které byly rozhodné ve správním řízení, jsou vskutku tak, jak se jevíly být správním orgánům, anebo naopak že takové nejsou. Dále může být prokazováno, že postupy (důkazy a jejich hodnocení), které vedly v řízení před správními orgány k určitým skutkovým závěrům, jsou, anebo naopak nejsou spolehlivé. Pokud je zjištěno důkazem provedeným před krajským soudem, že postupy použité správními orgány spolehlivé nejsou a že nejistota o jejich správnosti je taková, že vyvolává nejistotu o výsledcích dokazování před správním orgánem, je to důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu kvůli vadě řízení (§ 78 s.ř.s.), jež mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí tím, že mohla vést k nesprávnému zjištění skutkového stavu (viz rozsudek NSS ze dne 24.9.2015, č.j. 2 As 114/2015-36, www.nssoud.cz).

Z důkazů provedených před soudem bylo zjištěno, že osoba zpracovávající posudek Patrik Šebesta není soudním znalcem, ale toliko živnostníkem. Lze tedy jeho posudek považovat za odborné vyjádření. V kontrapozici k tomuto odbornému vyjádření stojí soudem opatřené vyjádření ze dne 23.3.2016 společnosti ATS-TELCOM PRAHA a.s., kterému byly soudem poskytnuty podklady, ze kterých vycházely správní orgány i P. Š., zpracovatel odborného posudku. V tomto vyjádření je podrobně popsáno fungování laserového rychloměru obecně i ve vztahu k danému případu. Závěr tohoto vyjádření je jednoznačný, neboť konstatuje, že došlo ke změření rychlosti automobilu, neboť pomyslná kružnice o průměru 50,7 cm, což je plocha, na kterou dopadají laserové paprsky ve vzdálenosti 169 metrů, předmětný automobil zasahuje, a to i přesto, že záměrný kříž měřicího zařízení není situován celý přesně na vozidle. Dále bylo poukázáno na tom, že na snímku žádné jiné vozidlo není a rychloměr sám žádnou rychlost nevygeneruje. Závěrem je uvedeno, že vozidlo bylo změřeno správně a vyhodnocená rychlost odpovídá skutečné rychlosti vozidla na fotodokumentaci. Soud tak konstatuje, že se žalobci nepovedlo zpochybnit dosavadní závěry učiněné správními orgány, a proto i námitku spočívající v nesprávném zhodnocení skutkového stavu považuje za nedůvodnou.

Závěrem soud konstatuje, že pokud žalobce při ústním jednání vnesl novou námitku týkající se nedostatečně určité vymezeného místa skutku v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nemohl k ní přihlížet. Dle § 71 odst. 2 s.ř.s. totiž platí, že rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby. Dle § 72 odst. 1 s.ř.s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. V uvedeném případě žalobce citovanou námitku, již zamýšlel rozšířit žalobu o další žalobní body, uplatnil až dne

25.4.2016, tedy po uplynutí lhůty pro podání žaloby, soud se jí proto s ohledem na zákonnou koncentraci řízení uplatňovanou ve správním soudnictví nemohl zabývat.

Soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 25. dubna 2016

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová